

товки, так і стан здоров'я оператора технічної системи, необхідно враховувати в кожному окремому випадку в межах суб'єктивного критерія необережної вини і подальшої індивідуалізації покарання [3, с. 118 – 120; 4, с. 30 – 31].

Отже, проблема необережних злочинів в сфері використання техніки обумовлюється інтенсивною технізацією всіх сфер людського життя, зростанням кількості джерел підвищеної небезпеки, зокрема, транспортних засобів та ускладненням вимог до осіб, які їх експлуатують, поширенням використання у виробництві та побуті значної кількості складних механізмів та пристроїв, порушення відповідних правил поведінки з ними – все це може спричинити дуже велику шкоду. Тому проблема боротьби з необережною злочинністю переростає, певною мірою, в завдання забезпечення національної безпеки, вирішення якого потребує реалізації комплексу економічних, культурно-виховних, організаційно-технічних, правових та інших заходів на загальнодержавному рівні.

Список використаної літератури

1. Кримінальний кодекс України [Текст]: Закон України від 5 квітня 2001 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 25–26. – Ст. 131.
2. Шаргородский М. Д. Научный прогресс и уголовное право [Текст]/ М. Д. Шаргородский // Сов. государство и право. – 1969. – № 12. – С. 87 – 95.
3. Дагель П. С. Неосторожность. Уголовно-правовые и криминологические проблемы [Текст]/ П. С. Дагель. – М.: Юридлит., 1977. – 144 с.
4. Тяжкова И. М. Неосторожные преступления с использованием источников повышенной опасности [Текст]/ И. М. Тяжкова. – СПб.: Изд-во «Юридический центр Пресс», 2002. – 278 с.

А. М. Маджар

студ. IV курсу

спеціальність «Право»

Науковий керівник: ст. викл. О. В. Нарожна

ДО ПИТАННЯ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ ВЛАСНОСТІ, ВЧИНЕНИХ ШЛЯХОМ ЗЛОВЖИВАННЯ СЛУЖБОВИМ СТАНОВИЩЕМ

В період, коли країна знаходиться на стадії становлення правової, та економічно розвиненої держави дослідження та боротьба з економічними злочинами є пріоритетною. Статистика показує, що кількість зареєстрованих злочинів даного виду за I півріччя 2017

р. сягала – 6215, що значно більше за попередні, наприклад 2016 р. кількість становила 5354 випадків [1]. Важливим є складення криміналістичної характеристики. Це інформативно-абстрактна система відомостей про відображення окремих особливостей певного виду злочину, яка містить окремі елементи та ознаки складу злочину, що мають значення для виявлення та розкриття таких діянь криміналістичними засобами, прийомами та методами [2, с. 768].

Посадові розкрадання, відповідно до ст. 191 Кримінального кодексу України, мають три форми: привласнення чужого майна, яке було ввірене особі чи перебувало у його віданні; розтрата такого майна зазначеною особою; привласнення розтрата або заволодіння чужим майном шляхом зловживання своїм становищем [3, ст. 191]. Згідно з чинним законодавством дані посягання можуть бути направлені на власність незалежно від її форми, кваліфікуючою ознакою є те, що дана власність була ввірена чинній особі, що використовувала дану обставину, звертає майно у свою користь або передає його третім особам у корисливих цілях.

Криміналістична характеристика складається з елементів, що утворюють своєрідний «портрет» злочину [4, с. 394]. Обстановка включає в себе місце в рамках якого виник і розвився злочин, як правило, це певне підприємство, установа, організація або їх сукупність що зв'язана однією діяльністю. Умови, які визначаються технологічним процесом чи операцією, системою звіту, умовою зберігання та розпоряджання грошима, матеріальних цінностей та документообіг. Час та тривалість. Умови в яких відбувалось розкрадання, та інші суміжні обставини, розкрадання відбувалось у супроводі із скоєнням інших злочинів, таких як зловживання владою, підкуп контролюючих органів та інші.

Спосіб скоєння злочину, комплекс вживаних умисних дій чи бездіяльності, що були направлені на досягнення злочинної цілі. Способи здійснення розкрадань можна розділити на дві групи: розкрадання врахованого, наявного на балансі організації майна і грошових коштів; розкрадання неврахованих матеріальних цінностей. До способів першої групи відносяться: а) явне привласнення або розтрата матеріально-відповідальною особою ввіреного йому майна; б) розкрадання шляхом заниження в документах якісних показників продукції, фіктивного списання наявних на балансі цінностей; в) розкрадання, маскуються під роботою первинних документів або підробками в облікових записах; г) розкрадання грошових коштів, що здійснюються шляхом обману покупців з подальшим

вилученням зайво отриманих грошей. Способами другої групи є: а) виготовлення неврахованої продукції із сировини і матеріалів, приховано зекономлених в процесі виробництва, і збут; б) виготовлення неврахованої продукції із сировини і матеріалів, незаконно придбаних, і її збут [3, ст. 191].

Суб'єкт, як елемент структури посадового розкрадання, характеризується криміналістично важливими рисами: можливість здійснення злочинної діяльності в ході виконання своїх професійних функцій, наявність спеціальних знань або професійного досвіду, важливим також є психологічні особливості особи розкрадача. В разі, коли посадові розкрадання скоєні групою осіб, тоді при дослідженні необхідно буде створити синтетичну модель об'єкта, що відображатиме функції і діяльність учасників злочину, як єдиного механізму.

Самостійним елементом криміналістичної структури є механізм здійснення розкрадання – важлива умова та ключовий етап в розслідуванні. Результат взаємодії частіше за все проявляється у вигляді зміни об'єкта погіршення або неузгодженість економічних показників, порушення якості продукції і так далі.

В ході дослідження даної теми можемо дійти висновку, що посадові розкрадання – це діяння, що вчинені з використанням законних або незаконних операцій, фінансово-правових інструментів, а також управлінських прав та повноважень, якими з корисливих мотивів має місце дестабілізація економічної ситуації. Дана категорія включає в себе злочини декількох видів, форм, здійсненні в різних умовах та обставинах, але суб'єкт характеризується рисами, що і призводять до труднощів для запобігання скоєння, виявлення та розслідування даної категорії злочинів. Тому кожне дослідження економічної злочинності є актуальним, оскільки в ньому враховуються її нові тенденції, на основі яких визначається механізм її злочинних дій, що дозволяє виробляти методи запобігання та боротьби з нею.

Список використаної літератури

1. Звіт про кримінальні правопорушення, вчинені на підприємствах, установах, організаціях за видами економічної діяльності по місяцях 2017 року [Електронний ресурс]: за даними Генеральної прокуратури України. – Режим доступу :<https://www.gp.gov.ua/ua/>. – Назва з екрану.
2. Маркус В. О. Криміналістика: навчальний посібник [Текст]/ В. О. Маркус. – К.: Кондор, 2007. – 558 с.
3. Кримінальний кодекс України: від 5 квітня 2001 р. №2341-III [Текст]// Відомості Верховної Ради України. – 2001. – №25-26. – Ст. 131.

4. Аверьянова Т. В., Белкин Р. С., Корухов Ю. Г., Россинская Е. Р. Криминалистика [Текст]/ Т. В. Аверьянова, Р. С. Белкин, Ю. Г. Корухов, Е. Р. Россинская / Учебник для юрид.вузов. – [3-е изд.]. – М.: Норма-Инфра-М, 2001. – 990 с.

І. О. Миколенко

студ. III курсу

спеціальність «Право»

Науковий керівник: ст. викл. О. С. Козерацька

ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ЮРИСДИКЦІЇ СУДУ

Серед правових інститутів, які процесуально й організаційно визначають основи побудови судової системи, важливе місце займає міжгалузевий (процесуальний) інститут підсудності. Правила інституту підсудності встановлюють те, який конкретно суд повинен розглянути ту чи іншу справу. При цьому питання про встановлення суду та його складу вирішується з огляду на те, який суд є найбільш пристосованим для розгляду конкретної справи по суті [1, с. 14]. У такому випадку виникає необхідність розмежувати повноваження різних ланок судової системи, а також окремих судів кожної ланки щодо здійснення правосуддя в конкретних кримінальних справах. Адже розподіл кримінальних справ між різними судами, які входять до судової системи України, здійснюється згідно з правилами підсудності, встановленими в § 1 глави 3 КПК України.

Класифікація підсудності в кримінальному процесі є складним процесом, бо залежить від розвитку диференціації підсудності в кримінальному процесі, яка в свою чергу залежить від розвитку процесуальної форми й обставин політико-соціального характеру. У зв'язку із цим одні види підсудності виникають, а інші зникають.

Залежно від юридичних ознак, які визначають підсудність щодо здійснення конкретного кримінального провадження, кримінальний процесуальний закон (ст.ст. 32 і 33 КПК України) виділяє такі види підсудності: а) територіальну (місцеву); б) інстанційну. Територіальна підсудність визначає, у суді якої адміністративно-територіальної одиниці буде здійснюватися кримінальне провадження щодо конкретного кримінального правопорушення по суті, тобто розподіляє кримінальні справи між місцевими судами.

Згідно із загальним правилом визначення територіальної підсудності, кримінальне провадження здійснюється в тому суді,